

— Nem! Soha nem fogok! — sírta el magát a kisgyerek, és anyja ölébe fúrta fejét.

Az anya fáradt volt, vénült kezével csitítgatni, simogatni próbálta gyermekét.

— Ne makacsodj! Kérj bocsánatot, különben jobban mögharagszik — toltta el magától a kisiút, és visszacipelte testét a tűzhelyhez.

A kisgyerek száradó szemmel nézte anyja foszladozó alakját. „Úgyis meghalok!” — gondolta el véglegesen magában. — „Mert gyűlölök mindenkit és mindent! A színben van is egy hosszú, jó erős madzag, holnap úgyis fölakasztom magam! Hadd sirassanak, hadd zokogjanak! Úgyis gyűlölöm őket!” — aztán előremerezteve tekintetét, a szobába indult.

— Bocsánatot kérek, többet nem leszek rossz — mondta, és megcsókolta apja arcát.

Az arc borostásan, mélyen, kisimult ráncokkal horkolt.

